

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, čj. KUZL/16690/2017, sp. zn. KUSP/16690/2017/DOP/Pe, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2019, čj. 33 A 33/2017-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se měl 23. 8. 2016 dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), tím, že jel motorovým vozidlem rychlostí nejméně 63 km/h v obci, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Za tento přestupek, který měl spáchat z vědomé nedbalosti, mu byla uložena pokuta ve výši 1700 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání k žalovanému, který jej zamítl. Uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností. K námitce nefunkčnosti tachometru uvedl, že by žalobce ani tato skutečnost nevyvinila, protože by se dopustil

deliktu užití technicky nezpůsobilého vozidla. K tvrzenému užití tempomatu uvedl, že se nejedná o autorizované měřidlo a žalobce nejednal ani v krajní nouzi. Dále korigoval názor orgánu prvního stupně a uvedl, že se žalobce přestupku dopustil z nevědomé nedbalosti.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně. Namítl, že nejednal zaviněně, protože měl nastavený tempomat na rychlost 50 km/h a stejnou hodnotu mu ukazoval i tachometr, který však mohl být rozkalibrován. Zda tomu tak bylo, správní orgán neověřil. Uvedl, že jednal v krajní nouzi, protože za ním jelo vozidlo, které nedodržovalo bezpečnou vzdálenost. Při přezkoumání výše sankce žalovaný nezohlednil změnu formy zavinění na nevědomou nedbalost.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že ani řízení vozidla s vadným tachometrem by nemohlo mít za následek exkulpaci žalobce. Důkaz ohledáním vozidla v odvolacím řízení by žádné poznatky o jeho stavu v době spáchání přestupky nepřinesl. Případné užití tempomatu není způsobilé zpochybnit dostatečně zjištěný skutkový stav, zvláště v případě, že o správnosti výsledku měření nevystaly důvodné pochybnosti. Žalovaný sice korigoval názor orgánu prvního stupně ohledně formy zavinění, ale změna neměla vliv na posouzení viny a výrok nebylo třeba měnit. Míra zavinění je jen jednou z okolností, ke kterým se při stanovení výše sankce přihlíží, a její změna nemusí tedy nutně vést ke změně výše sankce. Žalobce nejednal v krajní nouzi ani v případě, že by soud připustil jím líčené skutkové okolnosti, protože nebyla splněna podmínka subsidiarity. Žalobce mohl například rychlost vozidla snižovat postupně.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti odmítnutí důkazu ohledáním vozidla k zjištění funkčnosti tachometru. Uvedl, že nejde o spekulaci, protože „žalobce objektivně, když jel do autoservisu, tak zjistil tuto závadu“. Důkaz se měl provést i v případě, že jeho provedení nemůže prokázat, že závada existovala ke dni spáchání přestupku. Stěžovateli postačuje určitá míra pravděpodobnosti, „tj. nikoli ne zcela nepravděpodobná možnost“, k tomu, aby bylo dle zásady v nejistotě ve prospěch obviněného rozhodnuto v jeho prospěch. Případná nefunkčnost tachometru jej vyvíňuje, protože vylučuje zavinění. Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda bylo vadou, pokud žalovaný nezohlednil formu zavinění při přezkumu výše sankce za situace, kdy dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán pouze z nevědomé nedbalosti. Správní orgán musí přihlédnout k míře zavinění při stanovení výše sankce. Není možné, aby si správní orgán vybíral přitěžující okolnosti a k polehčujícím nepřihlédl, k tomu stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 182/2016-30 a čj. 6 As 303/2016-37.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

IV.

[8] Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry krajského soudu a uvedl, že žádnou z námitek stěžovatel neuplatnil při silniční kontrole, a zdá se, že jde o pouhé fabulace, které si navíc vzájemně odporují.

V.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Námitka týkající se důkazu ohledáním vozidla není důvodná. Není ani jasné, k čemu by měl důkaz sloužit, pokud sám stěžovatel uvedl, že jeho provedením nelze ověřit, zda závada existovala ke dni spáchání přestupku. Důkaz ohledáním vozidla by byl nadbytečný. Stěžovatel se námitkou ve skutečnosti snaží zpochybnit přesvědčení rozhodujícího orgánu o zavinění o „*ne zcela nepravděpodobnou možnost*“, která dle něj postačuje k rozhodnutí v jeho prospěch.

[11] Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 126/2011-68 postupuje správní orgán v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Správní orgány ani soudy však nerozhodují v situaci absolutní jistoty, kterou v podstatě požaduje stěžovatel, a jenž není ani dosažitelná. Přijmutí stěžovatelova požadavku by vedlo k tomu, že nikdo nikdy nemůže být dle zákona trestán, a proto je nutné trvat pouze na požadavku praktické jistoty. Správní orgán rozhoduje na základě zdůvodněného přesvědčení, které je s jistotou mírou pravděpodobnosti pravdivé. Musí být přesvědčen (věřit), že se událost s vysokou mírou pravděpodobnosti stala určitým způsobem, a toto přesvědčení se musí opírat zejména o známé skutečnosti. Praktickou jistotu nenarušují hypotetické spekulace, ale jen důkazně podložená konzistentní tvrzení.

[12] Nejvyšší správní soud neupírá stěžovateli či spíše jeho zástupci výběr obrany proti obvinění z přestupku, ale kumulace hypotetických tvrzení není způsobila snížit přesvědčení rozhodujícího orgánu pod praktickou jistotu; zvláště v případě, že si protirečí. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že jel dle tachometru, kterému věřil, nejvyšší povolenou rychlostí. Zároveň tvrdil, že měl potřebu na tuto rychlost brzdit, tedy si musel myslet, že jede rychleji. V kasační stížnosti pak dokonce uvedl, že při cestě do autoservisu zjistil závadu na tachometru. Krajský soud zcela správně označil námitky stěžovatele za spekulativní. Kasační soud se dále nezabýval tím, co by nastalo, pokud by byl tachometr vadný, protože jde o spekulaci.

[13] Námitka týkající se nezohlednění formy zavinění při přezkumu výše sankce není důvodná. Již krajský soud správně uvedl, že změna formy nedbalosti neměla vliv na posouzení viny. Nepředstavovala ani okolnost, pro kterou by výrok orgánu prvního stupně neobstál. Správní orgán uvedl ve výroku nedbalost bez formy, což je dostatečné. Správná je rovněž úvaha krajského soudu, že forma zavinění je jen jednou ze skutečností, ke kterým se při stanovení sankce přihlíží. Není pravda, že by krajský soud dovolil správnímu orgánu vybírat jen přítěžující okolnosti a k polehčujícím nepřihlédnout. Správní orgány navíc k polehčujícím okolnostem přihlédly. Změna dílčí okolnosti pak nemusí mít vždy na výši sankce vliv. Správní orgán tedy nepochybil, pokud došel k závěru,

že přes změnu formy zavinění je výše sankce s ohledem na všechny významné okolnosti přiměřená.

[14] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 182/2016-30 není případný, protože se věc skutkově liší. V uvedené věci byla zcela opomenuta zákonná kritéria pro uložení pokuty, zatímco v nyní projednávané věci se jimi správní orgány zabývaly. Rozsudek čj. 6 As 303/2016-37 argumentaci stěžovatele rovněž nepodporuje, protože v něm kasační soud uvedl, že forma zavinění je jen jednou z okolností významných pro rozhodování o výši sankce, s čímž není rozhodnutí krajského soudu v rozporu, naopak z tohoto předpokladu vychází.

VI.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. dubna 2020

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu